

PAULA STERN

CORINNES
TOEKOMST

Vertaling Bonella van Beusekom

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 HarperCollins Germany
Oorspronkelijke titel: *Tage des Aufbruchs*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Bonella van Beusekom
Omslagontwerp: Zero Media
Omslagbeeld: © Lee Avison / Trevillion Images (huis); © Akbar Ibragimov / Getty Images (Aken); FinePic® (tuin); © Valentyn Vokov / Alamy (koffiezak)
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0822 6
ISBN 978 94 027 6209 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juni 2021

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Germany GmbH, Hamburg, Duitsland.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Een belangrijke reis

Brazilië • Brasiliën • Brasil • Brazil

Heden: oktober

Even bleef Corinne staan om diep adem te halen. Ze gebruikte de korte pauze om weer eens vol bewondering om zich heen te kijken. Elke dag dat ze hier was, hield ze nog een beetje meer van Brazilië. Diepblauw en wolkeloos spande de lucht zich boven dit betoverende deel van de wereld. Ter bescherming tegen de schuinstaande zon hield Corinne haar hand boven haar ogen. Haar blik dwaalde over het groene bos langs de glooiende berg omhoog. Tot ver omhoog kon ze de koffiestruiken zien, verscholen in de schaduw van de bomen. Tussen de bladeren fonkelde de knalrode rijpe koffiebesen, die allemaal nog moesten worden geoogst. En niet alleen vandaag, maar de komende weken om de paar dagen opnieuw.

Over Corinnes linkerschouder hing aan een band de halfvolle gevlochten oogstmand. Op haar rechterheup bungelde daarnaast nog de jutezak

voor de ‘speciale oogst’, zoals Fernando die knipogend had genoemd. Jacukoffie – bij de gedachte trok Corinne onwillekeurig haar neus op. Eerst had ze zich echt over iets heen moeten zetten om de koffiebossen met de vogelpoep erop met blote handen te verzamelen. Inmiddels dacht ze er niet eens meer bij na en verheugde zich juist over elke nieuwe vondst. Ze wist dat ze voor Fernando en zijn jonge gezin het goud van de hele oogst waren, het deel waardoor ze een beter leven konden leiden.

Het enthousiasme voor die speciale koffie begreep Corinne weliswaar niet helemaal, maar koffieliefhebbers over de hele wereld waren bereid exorbitante prijzen voor die lekkernij te betalen. Zijzelf had tot dusverre alleen de uit Indonesië afkomstige even dure *kopi loewak*, de civetkattenkoffie, gekend, die ze echter uit principe niet dronk. Van de vogelkoffie had ze tot gisteren nog nooit gehoord. Dat was ook geen wonder, want tot voor kort had ze zich alleen beziggehouden met de containerleveranties arabica aan het familiebedrijf, ze was net begonnen zich intensiever te verdiepen in de koffiehandel. Er was zo ongelooflijk veel wat ze over koffie wilde leren, ze stond nog maar aan het begin.

Eén ding wist Corinne nu echter al: met deze speciale koffie hoefde ze bij haar vader evenmin aan te komen als met kopi loewak. En dat was ook prima. In dit geval moest ze haar vader zelfs gelijk geven: een boon die zo duur was, was echt niet geschikt om op grote schaal te branden.

Corinne had echter nog een voor haar heel belangrijk argument dat grootschalige verwerking in de weg stond. De met sprongen gestegen vraag naar kopi loewak had ernstige gevolgen voor de dieren. Omdat de in het wild verzamelde verteerde koffiebossen niet meer toereikend waren om in de vraag te voorzien, werden de civetkatten nu vaak onder afschuwelijke omstandigheden in kooien gehouden en kregen ze koffiebonen gevoerd. Het ging Corinne aan het hart als ze daaraan dacht. Zoiets mocht je geen enkel dier aandoen en de handel in een product dat onder zulke slechte omstandigheden was geproduceerd zou ze nooit ondersteunen.

Corinne was blij dat de kolonie jacu's hier op de boerderij in vrijheid mocht leven en niet het gevaar liep te worden opgesloten. Om dat te blijven garanderen moest een dergelijke koffie een specialiteit blijven die van nature beperkt ter beschikking stond.

Bij die gedachte moest Corinne onwillekeurig glimlachen. Dan had de halsstarrigheid van haar vader toch nog iets goeds, ook al ging het de koffiebaron vast niet om het beschermen van dieren, maar om het feit dat het niet rendabel was.

Alsof ze haar gedachten gehoord hadden, droeg de wind het roepen van de jacu's naar Corinne toe. De vogels hadden zich voor de plukkers teruggetrokken in het kreupelhout, maar Corinne wist hoe ze zongen. Pas gisteren had Fernando ze haar laten zien. Samen waren ze stilletjes door het bos gelopen en hadden ze ze geobserveerd. De jacu's waren donkergrijs tot zwart en hadden een opvallende rode keel. De volgroeide vogels waren ongeveer zo groot als een kalkoen, maar Corinne vond jacu's veel mooier.

Om zoveel mogelijk dieren op zijn plantage te hebben zorgde Fernando voor de beste leefomstandigheden voor de jacukolonie. Hij was trots dat de vogels uit vrije wil bij hem leefden en zich kennelijk prettig voelden. Voor hem waren het waardevolle 'werknemers'. En de dieren bedankten hem door veel koffiebessen te eten en weer uit te scheiden. Het bleken daarbij grote fijnproevers, wat de uitstekende kwaliteit van de bonen garandeerde: een jacu at alleen bessen die net rijp waren, overrijpe of onrijpe vruchten hoefde hij niet.

Met pijn in het hart maakt Corinne zich los van de aanblik van het landschap en keerde met haar gedachten weer terug naar haar opdracht. Ze was hier tenslotte om mee te werken, niet om de hele dag te zitten dagdromen. Ze trok het losgeraakte lint uit haar haar en knoopte het behendig weer vast.

Met haar donkere krullen en zongebruinde teint viel ze amper op tussen de inheemse mensen. Als haar Portugees niet zo gebrekkig was

geweest, had ze zo voor een van hen kunnen doorgaan, en dat beviel Corinne wel. Ze wilde niet gezien worden als de dochter van de verpachter van het land en de belangrijkste afnemer van de oogst, maar op voet van gelijkheid met de mensen omgaan, met hen in gesprek komen en zo het echte leven op de plantage leren kennen.

Zuchtend kromde ze haar rug en wreef over haar geschramde handen – dat was de prijs als je erbij wilde horen. Ze zuchtte nog een keer en nam de volgende koffiestruik onder handen. Ze waren al vanaf de vroege ochtenduren aan het oogsten en het eind was nog niet in zicht. Natuurlijk wist ze dat het werk van de plukkers vermoeiend was, maar iets weten was heel wat anders dan het zelf ervaren, vertelden haar inmiddels totaal verzuurde spieren haar.

Elke dag groeide Corinnes respect voor de arbeiders, die nooit moe leken te worden en het zware werk zo gelaten deden. Corinne sloeg zich er dapper doorheen, maar het lukte haar niet het hoge tempo bij te houden. Hoewel ze regelmatig sportte, ontbrak het haar aan conditie, en ook haar behendigheid liet te wensen over. Daar had ze niet op gerekend. Het zag er zo simpel uit als de handen van de plukkers over de vruchten gingen en letterlijk in een handomdraai de rijpe – en alleen de rijpe! – bessen in de mand terechtwamen. Bij haar ging het niet alleen heel wat langzamer, maar ook veel onnauwkeuriger. Telkens weer riste ze per ongeluk ook onrijpe bessen van de struiken. Die moest ze er dan met veel moeite weer uit zoeken, want die zouden de kwaliteit verminderen en Fernando duldde geen slordigheid – ook niet van haar.

Voortaan zou ze nooit meer achteloos een kop koffie naar binnen gieten, dat wist Corinne zeker. Het werk op de plantage bracht haar respect bij.

Ondanks die moeilijkheden was Corinne ook na de eerste weken nog steeds helemaal in de ban van het land en de mensen. Ze was gelukkig dat ze op de koffieplantage mocht zijn en trots op zichzelf dat ze haar vader had kunnen overhalen haar deze reis te laten maken. Ze had er

veel moeite voor moeten doen om de koffiebaron te overtuigen van het feit dat dit een noodzakelijke 'stage' was. Maar uiteindelijk had hij geen argumenten meer gehad, of hij had geen zin meer gehad in de vervelende discussies, die elke dag al aan de ontbijttafel begonnen. Hoe dan ook had hij ingestemd met Corinnes reis naar Brazilië en haar verblijf op de koffieplantage in São Paulo geregeld.

Het land was in het bezit van de Ahrensbergs, ze verpachtten de plantage al generaties lang aan de familie van Fernando en waren de belangrijkste afnemer van de oogst van het vlakke deel van de plantage, dat met machines werd bewerkt. Voor de handgeplukte koffie had de koffiebaron geen interesse, die verkocht Fernando aan kleinere tussenhandelaren. De jacukoffie ging rechtstreeks naar uitgelezen kleine branderijen.

Vanaf de eerste seconde had Corinne zich prettig gevoeld in Zuid-Amerika. Ze hield van de open houding van de Brazilianen. Hier waren de mensen niet bang voor lichamelijke aanraking, hier had je geen vormelijke terughoudendheid. Bijna iedereen begroette je met een glimlach en tastbare nieuwsgierigheid. *A alemã* – de Duitse – werd ze door de meeste mensen genoemd als ze het over haar hadden.

Hoewel de mensen hier op de plantage een veel harder leven leidden dan Corinne in Duitsland gewend was, klaagden ze nooit. Of het was Corinne nog niet opgevallen. Ze vond het heel belangrijk om een blik achter de schermen te werpen. Ze wilde niet alleen de processen beter leren kennen, maar ook de mensen met wie Ahrensberg Koffie – dus ook zij straks – samenwerkte. Ze had argumenten nodig als ze erin wilde slagen om een frisse wind door het familiebedrijf te laten waaien.

Al was het lichamenlijk en emotioneel heel inspannend, Corinne genoot van elke seconde die ze hier in Brazilië op de koffieplantage kon zijn. Maar ze was vooral blij dat ze nu mee mocht doen met de handoogst. Ze had het gevoel dat ze nog nooit zo dicht bij het geheim van de koffie was gekomen als hier tussen de bomen, met haar kleren nat van het zweet en haar armen vol schrammen.

De afgelopen weken was ze beneden op de vlakte geweest en had ze kennisgemaakt met de machinale oogst. Alle bessen werden direct na de oogst in grote vaten gewassen en daarna op speciale matten uitgestrooid om te drogen. Pas na het drogen, als het vruchtvlees was ingedroogd en bruin verkleurd was, werd het samen met de hoornschil losgemaakt van de bonen. Daarna werden de rauwe groene bonen volgens kwaliteitsgraden gesorteerd en over de hele wereld aan afnemers geleverd.

Op dit deel van de plantage ging alles om massa en snelheid. Corinne had zich, ook al vond ze het fijn dat ze hier kon zijn, in de hectiek van het werk wat verloren gevoeld tussen alle machines. Dat strookte voor haar allemaal niet echt met haar romantische idee van koffie telen. Maar het was wel de operationele basis om mensen over de hele wereld van koffie te kunnen voorzien, en van het succes van de koffieonderneming Ahrensberg, daar kon ze niet omheen.

Misschien moest de romantiek daar onvermijdelijk bij inschieten. Misschien had haar vader ook wel gelijk en was ze maar een droomster die volwassen moest worden.

Was de reden dat hij uiteindelijk had ingestemd met deze reis dat hij wist dat de omstandigheden daar haar wel zouden ontneren? Corinne achtte haar vader ertoe in staat. Het was een slimme zet van hem geweest, en dat hij een slimme man was, stond voor haar als een paal boven water.

Maar met het andere deel van de plantage had hij geen rekening gehouden. En met het feit dat Corinne uiteindelijk toch nog haar koffieparadijs zou vinden. Vermoedelijk had hij geen idee dat dat paradijs hier zelfs maar was. Het was niet interessant voor het bedrijf, dus kon het hem niets schelen. Maar Corinne wel. En ze had haar hart eraan verpand.

Wat was er een groot verschil tussen de koffiefabriek – zoals Corinne de grote plantage in gedachten noemde – en de aanplant hierboven in het bos. Zou die echt rendabel zijn? Voor de natuur wel, in elk geval. Als

het daarom ging, zou Corinne altijd pleiten voor een gezonde combinatie teelt, maar het moest ook economisch verantwoord zijn. De kwaliteit moest de hoge oogstkosten rechtvaardigen, en zelfs dan zou het moeilijk zijn om de koffiebaron te overtuigen.

Corinne vermoedde dat er verhitte discussies nodig zouden zijn om haar vader van gedachten te laten veranderen. Hij deed de biologisch-dynamische aanplant en handoogst af als dromen van verblinde idealisten. Voor hem telden alleen financiële feiten. Een zo hoog mogelijke opbrengst met zo min mogelijk kosten en bovendien een goed drinkbaar resultaat. Daar ging het hem om, daarmee was het familiebedrijf Ahrensberg Koffie groot geworden. Voor de koffiebaron was er geen reden om iets aan die bedrijfsfilosofie te veranderen.

Corinne was er echter rotsvast van overtuigd dat een dergelijke manier van denken allang niet meer bij deze tijd paste. In tijden van klimaatverandering en milieubescherming bestond er naar haar mening ook nog zoiets als verantwoord ondernemen.

Toen duidelijk was dat ze drie maanden naar Brazilië zou gaan om de koffieteelt vanaf de basis te leren, was ze daarom van plan geweest zich niet alleen voor de massateelt te interesseren. Ze had geluk gehad dat Fernando beide had. Zijn grote plantage in samenwerking met de koffiebaron en zijn kleinere, maar belangrijkste deel, waarmee hij zijn droom vervulde. Al ging daar behoorlijk wat energie in zitten, zoals Corinne sinds vandaag duidelijk was. Ze haalde nog een keer adem en bekeek de plantage midden in het bos die voor haar lag.

De koffiestruiken stonden mals groen tussen de bomen. De bessen zagen er gezond en stevig uit. De hele ochtend hadden vlijtige handen behendig alleen de rijpe vruchten geoogst. Ze waren goed opgeschoten. Toch hadden ze nog een flink stuk voor de boeg. Fernando wilde dit gedeelte vandaag klaar hebben.

‘Kijk niet zo sceptisch. Ik heb de beste plukkers van de streek ingehuurd,’ hoorde ze Fernando’s stem nu naast zich. ‘Dat redden ze van-

daag.' De plantagebaas kwam naar haar toe. 'Wat is er? Wil je hier perse verdergaan, of wil je het goud dat hier groeit proeven?'

'Ik kan niet wachten!' antwoordde Corinne met een dankbare glimlach naar Fernando. 'Er moet een goede reden zijn dat je dit werk op je neemt.' Ze aarzelde even, daarna voegde ze eraan toe: 'En een nog betere reden om de koffiebaron te overtuigen.' Haar vader zou haar wat doen als hij wist wat ze hier uitspookte. Hij ging ervan uit dat Corinne zich uitsluitend bezighield met de massateelt en alle daarmee samenhangende processen.

Fernando's warme, parelende lach klonk op. 'Ik geloof dat dat altijd weer de opdracht van de nieuwe generatie is: de vorige overtuigen van vernieuwingen. Mijn vader wilde het bos kappen en ook hierboven een plantage aanleggen waar machines konden komen. We hebben er nachtenlang over gediscussieerd.'

'Wat een geluk dat je hebt doorgezet,' antwoordde Corinne.

'Ik weet niet of het een kwestie van geluk was,' was Fernando's reactie. 'Hij stierf voordat hij zijn plannen kon realiseren. Ik ben er niet van overtuigd dat ik hem had kunnen tegenhouden.'

Vol medeleven legde Corinne haar hand op Fernando's schouder. 'Dat spijt me,' zei ze zacht, zich ergerend aan haar ondoordachte opmerking.

'Geen probleem. Dat kon je immers niet weten en het is al lang geleden. Maar dat is de reden waarom ik de pacht heb overgenomen toen ik nog maar begin twintig was, voordat ik klaar was met mijn studie. Oorspronkelijk wilde ik een jaar in Duitsland studeren en de koffiehandel van de andere kant leren kennen. Maar het leven trekt zich niets aan van plannen.'

Net als ik, dacht Corinne, we wilden allebei de andere kant van het werk leren kennen. Alleen was het bij Fernando een wens gebleven. Opnieuw beseftte ze dat ze dankbaar moest zijn dat ze deze kans kreeg.

'Wat zou je ervan vinden als je na de oogst een paar weken bij ons in Duitsland zou komen?' vroeg ze spontaan.

‘Wie weet,’ zei Fernando knipperend met zijn ogen. ‘Op een dag ga ik die droom misschien verwezenlijken en dan neem ik mijn twee vrouwen mee.’

‘Jullie kunnen bij ons logeren,’ verzekerde Corinne hem. ‘In Villa Ahrensberg is genoeg plek en aardige mensen zijn bij ons hartelijk welkom.’

‘Zou de koffiebaron dat ook zo zien?’ Fernando keek haar sceptisch aan. Corinne wist waarom en ze wist dat hij gelijk had. Haar vader had Fernando en de andere koffieboeren nooit als gelijken behandeld. Hij was fair, maar hard en liet er geen twijfel over bestaan dat hij zichzelf door zijn economische macht superieur voelde.

Maar de villa was ook Corinnes thuis. Zij zou ervoor zorgen dat haar vrienden – want zo beschouwde ze Fernando en zijn gezin – zich welkom voelden.

‘Genoeg gedroomd,’ zei Fernando, en hij schudde de toekomstdromen van zich af. ‘Kom! Luciana wacht op ons en ik ga de eerste vogelkoffie van je leven voor je zetten. Daar zul je van opkijken.’

Corinne leunde met haar hoofd tegen de houten muur van het huis waar ze samen met Luciana voor zat. De zon stond inmiddels hoog aan de hemel en verwarmde haar gezicht. Binnen klonk het tevreden geneurie van Fernando en het gerammel van de kopjes. De geur van koffie werd meegenomen door de wind en zweefde naar hen toe. Corinne hief haar neus op en snoof de geur op. Fernando kwam naar buiten en bood haar een kopje aan.

‘Proef maar eens en vertel me dan of dit je rug- en spierpijn waard is,’ vroeg de Braziliaan haar.

‘*Obrigado*, Fernando.’ Corinne bedankte hem en nam het kopje aan.

Ook Luciana kreeg een kopje met de luxekoffie en bedankte haar man met een kus. Baby Katalina lag in de wieg naast Luciana en zoog in haar slaap aan haar knuistje.

Nieuwsgierig boog Corinne zich over haar kopje heen en snoof het aroma van de koffie op. Dit was het dus: jacukoffie. ‘Hoe heb je die gebrand?’ vroeg Corinne. ‘Heel donker?’

Fernando schudde ontkennend zijn hoofd. Hij stond op, liep naar binnen en kwam weer terug met een klein aardewerken doosje. Toen hij voor Corinne stond, deed hij het deksel eraf. ‘Hier, kijk zelf maar, hij is best licht. Ik heb het brandproces praktisch meteen na de eerste *crack* afgebroken. Door de fermentatie in de maag van de vogels verandert de samenstelling van de koffie. Die verliest bitterstoffen en moet voorzichtig gebrand worden om zijn volle aroma te kunnen ontvouwen. Nou, wat zeg je ervan?’ Hij knikte met zijn kin naar het koffiekopje in Corinnes handen.

Ze nam de eerste slok en probeerde de aroma’s te doorgronden. Er volgde een tweede slok. Corinne had haar ogen dicht om zich helemaal op haar smaakbeleving te kunnen concentreren.

‘Wauw,’ fluisterde ze. Ze deed haar ogen open en keek Fernando aan. ‘Zo’n koffie heb ik echt nog nooit geproefd. Hij is ongelooflijk zacht en heeft toch krachtige aroma’s. Ik proef fruit, gedroogd fruit en een duidelijk zoete noot; anijs, zou ik zeggen.’

Fernando straalde en prees Corinnes analyse van de aroma’s. ‘Je bent goed, ga door,’ nodigde hij haar uit.

Corinne nam haar derde slok en analyseerde het mondgevoel van de koffie. ‘Hij is wat smeuiġ, maar niet te zwaar. Het aroma blijft lang hangen. Fantastisch! Fernando, nu heb je me overtuigd. Deze koffie is elke spier die pijn doet waard. Wat jammer dat ik hem niet aan onze klanten kan aanbieden.’

‘Gelukkig is de afzet geen probleem,’ vertelde Fernando, die intussen ook was gaan zitten. ‘We kunnen nu al meer verkopen dan we produceren. Alleen de bureaucratie bezorgt me hoofdpijn. En de hoge transportkosten. Dat is de prijs als je een product direct op de markt brengt en samenwerkt met kleine branderijen. Maar toch ben ik heel tevreden, het geeft me een stuk vrijheid.’

Corinne zag de trots op het gezicht van de man en was blij voor hem. Net toen ze hem wilde vragen of hij haar voor haar vertrek een kilo wilde verkopen, ging de telefoon. Fernando verontschuldigde zich en nam op. Na een kort gesprek overhandigde hij haar de hoorn. 'Je broer,' zei hij.

Alexander? Waarom belde hij via de vaste telefoon en niet via haar mobieltje? Het volgende moment schoot Corinne te binnen dat haar mobieltje uit stond en op haar kamer lag.

'Alexander?' vroeg ze, en ze voelde dat haar hart sneller klopte. Zo gebruikelijk was het niet dat haar broer haar opbelde.

'Corinne, je moet meteen terugkomen naar Duitsland. De koffiebaron...'

'Papa?' riep ze, en ze sprong op.

Katalina begon te huilen, gewekt door Corinnes kreet. Luciana nam de baby op haar arm en wiegde haar om haar gerust te stellen.

Het zwijgen aan de andere kant van de lijn leek een eeuwigheid te duren, tot Corinnes geduld op was. 'Zeg het nou, Alexander. Wat is er met onze vader?'

'Hij heeft een beroerte gehad. Corinne... kom snel, alsjeblieft. Ik geloof dat het er niet goed uitziet.'

Hoofdstuk 2

Onderweg naar huis

Aken • Aachen • Oche • Aix-la-Chapelle • Aquae Granni

Heden: oktober

Ongeduldig wierp Corinne een blik uit het raampje naast haar stoel. Ze dronk de laatste slok van haar tomatensap en trok een vies gezicht. Wat zou ze nu niet voor een lekker kopje koffie geven! Maar ze zou moeten wachten tot ze weer in Aken was. Ze verheugde zich nu al op een bezoekje aan Emotion. De koffie die ze in vliegtuigen schonken was niet te drinken, daar bedankte ze feestelijk voor.

Haar hoofd klopte, haar ogen brandden. Ze was oververmoeid en toch was het haar tijdens de hele vlucht niet gelukt om langer dan een paar minuten te slapen. Als ze nog maar net was ingedut, schrok ze alweer op. Meteen waren haar gedachten in Aken, bij haar vader. Hopelijk kwam ze op tijd. Hopelijk ging het al beter met hem. Hopelijk was het allemaal veel minder erg dan Alexander had beschreven. Hopelijk!

Sinds haar overhaaste vertrek had ze geen nieuws meer uit Duitsland

gekregen. Ze had een paar keer gebeld, maar niemand kunnen bereiken. In haar hoofd cirkelden de gedachten sinds uren alleen rond het woord 'hopelijk'.

De piloot maakte net een bocht. De linkervleugel van het vliegtuig zakte en heel ver onder zich kon Corinne de eerste huizen als puntjes ontwaren. Over een paar minuten werd de landing ingezet. Die wetenschap was al voldoende om Corinnes hartslag te versnellen. Ze kreeg meteen klamme handen en een kurkdroge mond.

Het was altijd weer hetzelfde liedje. Corinne kende het en probeerde zich te concentreren op haar ademhaling om haar zenuwen te kalmeren. In gedachten wandelde ze door het Braziliaanse regenwoud, oogstte ze koffie en verzamelde ze jacupoep. Dat leidde haar even af, maar de stem van de gezagvoerder, die nu uit de luidsprekers schalde, haalde haar hardhandig terug in de werkelijkheid.

'Dames en heren, we zijn aan de afdaling begonnen om te landen op Düsseldorf. Wilt u ervoor zorgen dat uw rugleuning weer rechtop staat en uw tafeltje is ingeklapt? Het weer in Düsseldorf is overwegend zonnig en de temperatuur is een aangename zestien graden. Ik bedank u voor uw vertrouwen in mij en mijn bemanning en in Brazil Airwings. Wij wensen u een prettig verblijf of een prettige voortzetting van uw reis. Gaat u alstublieft zitten en houdt u uw stoelriem vast tot het teken "riemen vast" boven uw hoofd is gedooft. Tot ziens en goodbye.'

Zoals altijd bij de aankondiging van de landing gingen de haartjes op Corinnes onderarmen rechtop staan, terwijl ze met haar vingers zo hard mogelijk in de armleuningen kneep. Het eerste contact met de grond ging haar door merg en been, haar maag trok samen. Het liefst had ze haar hoofd in haar schoot gelegd en zichzelf beschermd met haar armen, maar ze bleef dapper rechtop zitten. De glimlach om haar lippen was bevroren, wie haar nu in de ogen keek zou pure doodsangst zien. Ze wierp een korte blik opzij. Hoe kon haar buurman zo ontspannen voor zich uit neuriën, terwijl zich in haar hoofd de ergste scenario's afspeelden?

Toen de wielen van het vliegtuig over de landingsbaan begonnen te rollen en de machine vervolgens langzaam tot stilstand kwam, blies Corinne opgelucht haar adem uit, want die had ze zonder het te merken ingehouden. Ze maakte haar vingers, die de armleuning nog omklemden, los en voelde dat haar bloed weer kon circuleren. Ze had het overleefd!

Nu kon ze ook weer glimlachen en geamuseerd schudde ze haar hoofd over zichzelf. Haar paniek bij landingen was echt onnozel. Corinnes verstand wist het, maar helaas slaagde dat er niet in dat ook aan haar gevoel door te geven.

Ze hield nota bene van vliegen. Vooral opstijgen riep geluksgevoelens bij haar op. Als ze tegen haar stoel werd gedrukt en de enorme kracht voelde die op haar inwerkte, barstte er een onbedwingbare vreugde in haar los. In die fase van een vlucht moest ze altijd een gejuich onderdrukken, want die had iets van een nieuw begin. Het spreekwoordelijke 'doorstarten' werd op zulke momenten lichamelijk tastbaar en Corinne genoot van het tintelende gevoel dat zich van haar meester maakte en haar optimistisch stemde.

Bij de landingen was het juist elke keer weer een drama.

Maar goed dat Alexander nu niet naast haar zat; die had haar alleen maar uitgelachen. Oudere broers konden echt vals zijn, zelfs als ze eigenlijk al volwassen waren.

Haar paniek tijdens de landing had haar maar kort afgeleid van de reden voor haar reis. Nu ze zich ontspande, schoof de donkere wolk weer snel haar bewustzijn binnen. Hopelijk! Daar was het weer, het woord dat haar al uren opjaagde.

Normaal gesproken genoot Corinne ervan om te blijven zitten en in alle rust te wachten tot de drukte afnam. In die minuten kon ze na de landingsstress weer tot bedaren komen. Maar vanavond niet. Ongeduldig sprong ze al een paar seconden voordat het FASTEN SEATBELTS-bordje doofde op om haar reistas uit het bagagevak te trekken. Ze had alleen het allernoodzakelijkste ingepakt. Fernando zou haar koffer nasturen.

Met veel verontschuldigen en wat geduw wist Corinne zich door de menigte reizigers heen te wurmen, die allemaal weg wilden, en bereikte als een van de eersten de uitgang. Ze koerste af op de autoverhuur en rende kort daarna met de papieren en de autosleutel in haar hand verder. Toen ze slalomend om de vele mensen heen door de gangen van de luchthaven rende, ging haar mobieltje. Eindelijk!

‘Alexander, hoe gaat het met papa?’ riep ze meteen nadat ze had opgenomen. Ze drukte de telefoon tegen haar rechteroor en met haar wijsvinger duwde ze haar linkeroor dicht om het lawaai om haar heen weg te drukken.

‘Onveranderd,’ antwoordde haar broer. Hij klonk uitgeput. ‘Ze hebben hem in coma gebracht. Ik heb mama naar huis gebracht zodat ze wat kan uitrusten. Waar ben jij?’

‘Net geland,’ antwoordde Corinne. Ze had de halte van de SkyTrain bereikt en ging bij de wachtenden staan. ‘Ik ben er over dik een uur. Waar ligt hij? In het academisch? Ontmoeten we elkaar daar?’

‘Kom naar huis, Corinne. Het is al laat. Ze laten je nu vast niet meer bij hem.’

Laat? Corinne had geen idee meer van de tijd. De blik op haar horloge, dat radiogestuurd was en zich dus al aan de nieuwe tijdszone had aangepast, bevestigde de woorden van Alexander. Het was al bijna tien uur. Echt geen goed moment voor een ziekenbezoek. ‘Prima. Ik probeer zo snel mogelijk te komen.’

Toen ze eindelijk de oprit naar de villa op reed, straalde het verlichte huis haar tegemoet. Het maakte een warme en behaaglijke indruk. Je kon het je haast niet voorstellen dat de bewoners niet gezellig bij elkaar zaten en van de avond genoten, maar zich zorgen maakten en verontrust waren. Straks zou ze horen hoe het met haar vader ging. Straks kon ze haar angsten met haar familie delen. Samen zouden ze erdoorheen komen, daarvan was ze overtuigd.

Tranen van opluchting sprongen Corinne in de ogen. Tussendoor

had ze getwijfeld of ze het wel zou redden om naar huis te rijden of toch niet beter de auto kon laten staan en een taxi moest nemen. Het was ook een optie geweest om Sebastian te bellen; haar beste vriend sinds de peuterspeelzaal was vast meteen in de auto gestapt om haar op te halen. Maar dan had ze zich de volgende dag om haar geparkeerde huurauto moeten bekommeren of iemand moeten vragen dat voor haar te doen.

Het zou haar al te veel zijn geweest om erover na te denken hoe ze dat allemaal moest organiseren. Ze had immers geen idee wat haar thuis te wachten stond. Dus had ze zich erdoorheen geslagen en zichzelf verbeten wakker gehouden. Ze had hard gezongen en gekke bekken getrokken om niet in slaap te vallen achter het stuur.

De wielen slipten een stukje over het grind toen Corinne hard rende voor de trap naar de ingang. Ze haalde de sleutel uit het contact en sprong bijna tegelijkertijd al de auto uit. De voordeur ging open toen Corinne, die altijd twee treden tegelijk nam, de trap op stormde. Haar broer stond met een ernstig gezicht in de hal.

‘Hallo, Alexander. Hoe gaat het?’ Corinne omarmde Alexander kort en zocht daarna zijn blik. Ze had zich graag even in zijn armen gevlijd, maar dat liet hun relatie, die vroeger zo innig was geweest, niet meer toe. Alexander had zich van Corinne en de rest van zijn familie gedistantieerd en zijn eigen leven opgebouwd. Toch was het heel duidelijk dat de huidige situatie hem aangreep.

‘Hij leeft nog,’ stelde haar broer haar gerust. Hij haalde zijn schouders op. Zijn stem klonk krachteloos en hij zag er moe uit. Onder zijn ogen had hij donkere kringen en zijn kapsel, dat hij normaal zo belangrijk vond, zat in de war. ‘Laten we naar binnen gaan. Mama is in de haardkamer.’

Hij had de zin nog maar net uitgesproken of Corinne rende er al vandoor, langs de brede, gewelfde trap in de hal naar de tweede kamer aan haar rechterhand. Ongeduldig duwde ze de deur open en ging snel naar binnen.